

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Ady Endre: A hőkölés népe
Baranyi Ferenc:
Ballada a hunyászokokról
Csepeli Szabó Béla: Anyám keze
Dobrosi Andrea: Elértük...
Horváth Hoisty Edit: A HÍD
Kamarás Klára: Ha az ablak kitarul...
Kolev András: Utazás:
Koosán Ildikó: Ahol a fák örökzöldek
Rózsa András: komor dúdoló
Zelk Zoltán: Költő

2. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton: Kikapcsolom
Bányai Tamás: Egy villanás az égen
Bodó Csiba Gizella:
Kereslek Benneteket:
Bokros Márta: Jelenés
Debreczeny György: törött járda a lépte
Fővényi Sándor: Azt mondta
G. Ferenczy Hanna: A filozófus kecske
József Attila: Születésnapomra
Kardos László: Elmúló napok
Király Gábor: A szenvedély
Kő-Szabó Imre: A hét csoda
Köves József: Áprilisi alkony
Lászlóffy Csaba:
Újabb áfium ellen való orvosság
Lehoczki Károly: Februáregy
Lelkes Miklós: Állomás
M. Laurens: Egy hót ember önéletrajza
Nagy László: Az örök hiány
köszörűjén
Németh Tibor: Csak nézzél rám...
Nógrádi Gábor: Mari kakasa
Nyakó Attila: Egy ingázó víziói
Ódor György: Hazám, hazám
Péter Erika: A múlt foglatatában
Pethes Mária: Olyan emberi
Pethő N. Gábor: Csak te tudhatod
Ricza István:
X-edik nagyon elkésett szonett
Soós József: Széchenyi Döblingben
Szegő Judit: Éjszakai országúton
Szemendei Ágnes:
Talan egyszer fű leszél
T. Ágoston László. Főialovagok

Ady Endre
A hőkölés népe

Ez a hőkölő harcok népe
S mosti lapulása is rávall,
Hogy az úri kíméletlenség
Rásuhintott szíjostorával.

Mindig ilyen volt: apró kánok
Révén minden igának barma,
Sohse harcolt még harcot végig,
Csak léhán és gyáván kavarta.

Erőt mutattak, erőt látott,
Vertnek született, nem verőnek.
Önerejét feledte mindig,
Sohse szegzett erőt erőnek.

Betyár urai így nevelték,
Nem rúg vissza, csak búsan átkoz
S ki egyszer rúgott a magyarba,
Szinte kedvet kap a rúgáshoz.

Ma is itt ül lomhán, petyhüdtlen,
Fejét, jussát, szívét kobbazzák
S ha néhányan nem kiáltoznának,
Azt se tudná, hogy őt pofozzák.

Csak a Csodák-Ura meglátná
Végre ezt a szánalmas népet,
Adna neki csak egy dárdányi,
Úri, kis kíméletlenséget.

Hogy néhány maradt sereghajtó
Töröppen, fogyva azt ne vallja:
Ezért a népért úgyis is mindegy,
Ebsorsot akar, hát - akarja.

Baranyi Ferenc
Ballada a hunyászokokról

„Tudni való, hogy egyszer azokra is
sor kerül, akik abban reménykednek,
hogy a kollaborálás a túlélés záloga.”
(Mészáros Tamás: Társadalmi károkozók)

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tensz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla

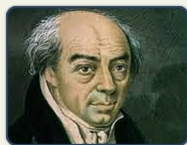
Tiszai P. Imre: Bakonyi dombok alatt
Verasztó Antal:
Aki eltűnt a saját falujában

3. oldal
mikroszkóp
Kaskötő István
Új Isten

4. oldal
kortársak, mesterek
Zelk Zoltán
versek

Május 1. a Nemzetközi Szolidaritás Napja.

Ennek tiszteletére a Kaláka
májusi száma ezen a napon
jelenik meg.

Justin H. Knecht
Pastoral Symphony
Torino Philharmonic Orchestra
Sergio Lamberto

Mikor konzervatív keresztényt
alakít a volt kommunista,
léptét szégyenlősen – de önként!
– a szélirányhoz igazítja,
sunnyító túlélése titka,
hogy bőlinton ellenkezik,
de bárhogy táncol oda-vissza:
két szék közt pad alá esik.

Aki – bár megveti a törvényt,
melynek betűit zsarnok írta –
megszegni gyáva, így az önkényt
önmaga ellen bátorítja,
aszalt fel akkor sem borítna,
ha lopják róla étkeit,
de bárhogy táncol oda-vissza:
két szék közt pad alá esik.

Aki úgy vélte (még vörösként),
hogy fehérrel nem egy a tiszta,
mindazt, mi látásával történt,
a színvakság terhére írja,
nem adja fel, csak kifakítja
egykor riktó elveit,
de bárhogy táncol oda-vissza:
két szék közt pad alá esik.

Herceg, ha cernán leng az inga,
rettegheted lengéseit.
Ki váltva pártol oda-vissza:
két szék közt pad alá esik.

Kajuk Gyula
Kamarás Klára
Kaskötő István
Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T.Agoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhéthatár
Irodalmi Epreskert
Koday László
Magyar Elektronikus Könyvtár

elfeledettek
archivum

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskötő István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Kamarás Klára
Ha az ablak kitarul...

Azt hittem, már bezárult
a múltra néző ablak.
A régi könnyek végre
végleg mind elapadtak.
Már nincs más, csak a reggel,
az új nap ébredése.
Öröm, hogy élek... kávé.
Egy szelet sajt elég-e?
Aztán a számítógép...
És semmi, semmi gondra
nem gondolok, nem számít,
szállt-e ember a Holdra...

A tévét is lezárom,
a politika nem kell.
Így nem zavar, miért zúg
az ember és a tenger.
Míg fény van, míg van új nap,

Rózsa András
komor dúdoló

az idő homlokán tüzes koronát
izzított az önkény századokon át
most összerogyva a világ peremén
kileheli lelkét a megtört televény
és beteljesül a megalázottak átka
nincs már esély a fennmaradásra

eldőlt

vedd tudomásul végre
reményünk immár nem maradt a létre

korunk ágbogaira felakasztva
nincs hangunk már se szóra se dalra
csak elviseljük némán azt a sorsot
amibe életünk végül belebotlott
mert eltékoztunk a szabadság reményét
az emberséges hitet a sarjadozó békét

s minden nap új öröm,
kit érdekel a messi
kín, ...letépett köröm,
s hogy a fejét levágták?
Talán igaz se volt!
Hogy vér és háború van,
létemen pontnyi folt.

S mikor már azt hiszem,
hogy beletanulok végleg
e semmivel törődő,
pusztán véglényi létbe,
rám tör álmodban mindaz,
mi van, mi volt: igazság,
csontjaimba ivódott
rémség, a rút valóság,
mert nem lehet bezárni
ajtót és ablakot!
Betör minden gonoszság,
ezernyi átélt kórság,
amivel nem bírok,
és újra felsírok...
Álmomban is sírok!

***

Mondd, te sírtál már éjjel,
Álmodban, mint a gyermek,
ki semmi rosszat nem tett
és mégis egyre vernek?
Ébrednél? Mindhiába!
Nem enged el az álmod,
a hajnalt s ébredésed
halálos kínban várod,
s ha végre felriadsz is,
ne hidd, hogy semmivé lett
ez a kísértetjárás!
Valódi, mint az élet.

Visszaaludni sem mersz,
mert vihar dúl a tájon,
s míg kinn éheznek ezek,
a szél velük kiáltson!
Bár nem akartad, mégis
ablakod tárul újra,
és... visszahullasz ismét
jaj, a jelenbe... s múltba.

Csepeli Szabó Béla
Anyám keze

1924-2013

Anyámat látom az úton,
Derúsen és fiatalon,
Nyugtalan kisfiút vezet,
Át a kavargó városon.

Ó fölém hajló messzeség,
Látod-e ősz fejem?
Anyám féltő, meleg kezét,
Még ma is érzi a kezem

vége

arcunkra grimasz ül mosoly helyett
lásd be barátom erőnkből ennyi tellett

Dunakeszi, 2016. március 10.

Horváth Hoisty Edit

A HÍD

1929-2007

Döng, megremeg, kileng a Híd
míg átdübörög, átsivít
rajta a Honda- s TIR-sereg.
Kileng, döng, megremeg.
Repedések mélyülnek a betonszerkezeten,
a talpon s lábakon.
Ott, ahol éles szögben földet ér
az ív, ott napra-nap mélyül a mély
gödör, s a zugban árnyak fekszenek,
fél-élők, félős öregek, őszek,
betegek, szánandók és félelmesek.
És míg a Híd döng, megremeg, kileng,
elkülönül végleg a „fent” s a „lent”.
Lenn ronda rongycsomók alatt
valós csoda, ha bárki megmarad.
Hívnam inkább való nevén: gyalázat,
hogy ember embert ily mélyre alázhat:
ez hát a trend, a jog, a rend?
Traverz csikordul, „valami sarkostúl kifordult”!
Mert nem „csoda”, de valósnál valóbb,
Hogy fent feszít, ki legalávalóbb.
Már egyre gyakrabban remeg,
inog a korlát s döng a rengeteg
betonkolossz. De jaj, mi lesz, mi lesz,
ha összedől e szörnyű menedék...?
Ki tudja még, ki tudja még...

Koosán Ildikó
Ahol a fák örökzöldek

Nézd a hegyoldal színeváltozását,
őzbarna, olajzöld, sárgába hajló,
hó, jég a csúcs, felhőkig robajló,
lent tőzike-mező, szívesen járnád;

napfény melengeti földi csillagok
parányi kelyhét, virít a moha,
érzed- e, üzen az édes mostoha,
s a beléd plántált örökzöld magok

csirái robbannak egy új tavaszba,
szinte hallik az eolhárfa hangja,
kézzelfogható a káprázat megint...

suttogni szabad csak, könny ne érje,
elhomályosulna, s mondd, mit érne

a kép, ha nem idéznéd hited szerint?

2016 március 14.

Koley András
Utazás

...szemek sodornak a végtelenben,
iramló fények és az éjsötét között.
Mélyen belül egy szellem ül, és ijedten
kiált rám olykor a halódó út fölött.

Múló napok hevében elégő álmok,
s a vágyakban fogant árnyak kísértének,
szárnyal a képzelet, a kötetlen látnok,
míg maradnom itt, a tudat kötözne meg.

Bennem a szív az ésszel vív örök csatát,
és így vagy úgy, de dönt a lelkiismeret.
Megnyugvást hozva, vagy csak annak látszatát?
Van, hogy tudni még a jelenben sem lehet.

Kopott ruhámra az idő gyűr ráncokat,
a látszat mit sem ér, csak hamis ékszerek.
S mire megértek mindent, oly sok áldozat
után, talán én is egy másik én leszek.

Dobrosi Andrea
Elértük...

A busz, hogy a megállóba begördült,
épp elértük. Nyomunkban már antik, hűlt
helyére bomlik a szmog-virágkehely,
piros lámpára szánk ablakon lehel
búcsú párát, derékszöveget zár fenék,
comb, gerinc. Hiszti van műsoron, de még
a sofőr is belerezen, bugyrába
húzódott döbbenetünk csak ül, várja
alábbhagy, de nem. Visszük majd' hazáig,
jelző végre kigyullad – már hiányzik –
ők lelépnek, áthágva a szinteket,
a lépcsőt. A féklámpa még integet
talán, rendszám, ha bámul feléjük,
mi halkra fókuszálunk, mert elértük...

a vendég

Kádár Béla
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

1905-1937.

József Attila
SZÜLETÉSNAPOMRA

Harminckét éves lettem én -
 meglepetés e költemény
 csecse
 becse:

ajándék, mellyel meglepem
 e kávéházi szegleten
 magam
 magam.

Harminckét évem elszelelt
 s még havi kétszáz sose telt.
 Az ám,
 Hazám!

Lehettem volna oktató,
 nem ily töltőtoll koptató
 szegény
 legény.

De nem lettem, mert Szegeden
 eltanácsolt az egyetem
 fura
 ura.

Intelme gyorsan, nyersen ért
 a "Nincsen apám" versemért,
 a hont
 kivont

szablyával óvta ellenem.
 Ideidézi szellemem
 hevét
 s nevét:

"Ön, amig szóból értek én,
 nem lesz tanár e féltéken" -
 gagyog
 s ragyog.

Ha örül Horger Antal úr,
 hogy költőnk nem nyelvtant tanul,
 sekély
 e kéj -

Én egész népemet fogom
 nem középiskolás fokon
 taní-
 tani!

1925-1978

Nagy László
Az örök hiány köszörűjén

József Attila 50. születésnapjára

Az örök hiány köszörűjén
 tündökletesre élezett pengét
 csókolják meg a hűségesek.
 Műben az embert megünnepeljük.

Szép s veszedelmes igazságát
 tudni kell egyre szerelmesebben,
 tövéből sír a csillagokig
 árván a megcsalt szerelem s szellem.

Jaj annak, aki gyönyörűt vár,
 szabad levegőt örülten áhít:
 szétdobálta a vonatkerék,
 akár a gyöngyöt, szép csigolyáit.

Makacs fia a mosónőnek
 nyurgán a semmi partjain állott
 s amit ott vágyva fölfedezett:
 magába ölte az újabb világot.

Cammog az idő, de a nemrég
 halálba fekvő konok önkéntes
 apánk lett s kíván több szerencsét
 borzas kölykei önéretéhez.

Azt üzeni hogy szeretni kell,
 s búvölő szája el sose halkul.
 Szíved köré a szeretetért
 ő a végtelent köti jutalmul.

M. Laurens
EGY HÓT EMBER ÖNÉLETRAJZA

21 gramm epigramma

Meghóttam én kérem, éppen akkor meg akkor,
 mikor elért az a Kaszás, no-meg az aggkor.
 Szép temetésem vót, de a végét nem vártam;
 így is voltak a pappal, sírásóval, hárman.
 Egyszóval, így hagytam itt e földi világot:
 sírásó szórt rám földet, pap meg miatyánkot.

Mint friss hót, tükör híján, tapogattam szárnyam,
 s rettegve lestem, nem-e patásodik lábam.

T. Ágoston László
Fóliálovagok

A két fiú a tér sarkán lévő padon ült, és mereven figyelte a szemközti dohánybolt ajtaját. Olyan tizenöt-tizenhat év körüliek voltak. Fésületlenek és pattanásos arcúak. Olykor ráemelték tekintetüket, végigmustrálták az előtt-tük elvonuló lányokat, némelyiknek még utána is füttyentettek arra várva, hátha visszaszól, de aztán gyorsan visszatért a tekintetük a fóliával gondo-san lefedett trafikajtóra. Most az volt a fontosabb, sőt a legfontosabb. Már egy hete figyelték a ki-bejáró vásárlókat, meg a két eladót, ki mikor érkezik, mikor megy el, milyen szatyrot, vagy táskát visz magával. Mindent tudni akartak róluk. No, meg a rendőrrel is, aki néha bekukkantott hozzájuk. Ő nyilván nem vásárló, mert még sose látták dohányozni. . Azt is megfigyelték, hogy csak ez az őrmester jár be hozzájuk. Amikor nem ő van szolgálatban, egész nap nem lehet egyenruhást látni a környéken. Ezt biztosan megfizetik, hogy vigyázzon rájuk.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Lehoczki Károly
Februáregy

Tegyé a feje alá még egy kispárnát
kérdézd meg:

- Most jól látja a tévét?
- Nem hasogat a nyaka?
- Szeretné hangosabban? –

igazíts a takaróján picit
és oldalazz át a nappaliba
ilyen tájt szoktad hívni az otthoniakat
odakinn esik vastagon csorog
teljesen másként mint a
te ereszeden
a te ablakodon
kezedben a mobilod
babrál rajta a hüvelykujjad
elmélázol
hallgatod ahogyan locsog
ahogyan dobol
itt már befellegzett a télnek
hűvös bő esők omolnak
napokon át
ne is siess azzal a telefonálással
meredj csak nyugodtan az
üvegen túlra
túl a vaksi nyirkokon
a lefüggönyözött éveken át
messzi február elseje havába
gyémántos ében éjbe
egyedül te estébe
csikorogva tárod a nehéz vaskaput
behajtok
visszazuttyantod és...

Mert-hát nem olyan mindegy újoncként ilyenkor,
az ördög fiának, avagy angyalnak lenni,
mert-hogy a bűnöm tán sok, és ennyi meg ennyi.
Biza kár, hogy nem alkudtam jóval előre:
némi kis jattért, ezt-azt feledni belőle.

No de mindegy! Végül-is már idefent vagyok,
lenézve szédülök, és mindkét fogam vacog.
Bezzeg lenn: a patások szép estére főnek,
ki vannak téve bő léből sugárzó hőnek.
Nem is szédülnek ott, csak rotynognak szép lazán,
mit-sem törődnek ők, egy újonc meghót bajján.

Egyszóval: most itten, épp felvétellel várok.
Adatlapom töltöm, mint a lüke diákok.
Aztán innen, majd állás interjúra visznek,
s prezentációm után lehet, hogy repitnek.
Gyakorlom is serényen, mit mondok hát kérem,
mert ilyen angyalosdit, még nemigen éltem.

Mormolom hát magamban, vagy-úgy hetvenhatször:
Meghóttam én kérem-szépen, ekkor meg akkor,
mikor gyűtt az a Kaszás, no-meg hát... az aggkor.
Szép temetésem vót..., a végét alig vártam,
Így is voltak pappal, sírásóval és velem:
össze-vissza hárman.

Pest-Buda 2016. február 25-27-28.

1926-2007

G. Ferenczy Hanna
A FILOZÓFUS KECSKE

Kecske állt a cölöphöz kötözve
körülötte fű, fa, útszéli virág -
nyájasan kéklett az égbolt felette,
míg feléje bókolt a vadrózsa ág.

Oly csodás volt minden szírom rajta
még sohasem látott, gyengéd rózsaszín,
ringatta őt a szél, a kedves dajka -
és pillangók hintáztak a gallyain.

- Szép vagy élet - sóhajtott a kecske,
és a nagy gyönyörtől majd elolvadott,
s mert modern volt, a giccset nem szerette
a káposztáskertre már nem áhított.

- Tele vagy élet, millió csodával
bölcs ábrázattal egyre ezt mekegte,
és azután még sóhajtott egy mélyet -
s a rózsabokrot tövéig legelte.

Fövényi Sándor
Azt mondta

néha, mikor kedve van hozzá,
megszólít az éjszaka,

ne siess azzal a telefonnal
még elébed pittyenhetek a mindenségből
százhetvennyolc magas nyolcvan kilós
őszülő adatfolyam
online tenyér a blúzod alá
várj még! –
ne izgulj ettek nem pusztulnak éhen
virslit főztek
tojást
majonézzel nyomatták csak úgy
kenyér nélkül
persze felvették a pénzt
naná! –
miért? – kételkedtél benne? –
melyik gyerekednek is gyűjtesz lakásra? –
de hová tűnt az a februári hó
törvényen túli paplanos puha? –
vizenyős latyakjában úszó tekinteted
fáradtan fürkészs de
nem talál meg engem
a reggeli fürdetés étkeztetés
tolókocsis séta délutáni társalgás
itthoni irigyek és önnön büszkeséged
limloma között
mert szolgál vagy bár
de legalább nem a sajátjaid kapcája
február elsejét elmosták az esők
szétázott
másodikával kezdődik a hónap
s ahogy ujjad a kijelzőn téblábol
villan a szemed
tilos! –
hát jó hívjad őket
én is a papírjaim fölé fordulok lassan
már csak a szeleket hallom odakintről
perceg a konvektor
s idáig kongó kérdéssedre hogy
na fiúk mit vacsoráztatok
keserűn motyogom magamban
virslit tojással.

1938-2016

Szemendei Ágnes
Talán egyszer fű leszel

Mikor gondolatod
öntöd szavakba,
mikor a szavakat
írod fehér papírra,
Mikor megtelik a
lap sűrűn betűkkel,
akkor festetted oda a
lelked, az embereknek,
és fektetted elébük
szíved, mint szónyeget.

Vágyaid mint tépett papír,
talán... messzire szállnak.

Akkor fogod megérteni,

azt súgja: - ne menj haza -
mert hideg az ágyad, a kályhád,
és a szívedhez vezető rámpák
rég` elkorhadtak.

azt is mondta még,
hogy testemben az erek
gyújtózsínór-gyökerek,
bármikor szétrobbanhatok,
és úgy foltoznak össze az angyalok
véres torzónak, nahát, az Úr elé.

azt is mondta még,
olyan vagyok, mint sínen a dér,
este átölelem a vasat,
de ha jön a mozdony parazsat
prüszkölve, én (nyomorúságom kódját feltörve)
meghalni készülök a szikkadó acélon.

azt is mondta még,
csak bele kell nézni a tükörbe,
és ha szeretve, gyűlölve
szememben semmit sem látok,
akkor jöhetnek a kerges-kezü kovácsok,
vonatszikrából ~~estére~~ ágyat verni.

Kádár Béla: Lehajló hátakt.

Bányai Tamás
Egy villanás az égen

1994 szeptember 8-án két magyar fiatalember indult útnak az észak-karolinai Charlotte-ból a pennsylvaniai New Castle-be, hogy felszereljének egy világító reklámtáblát Gróf Gábor nagynénikéje sízaküzletének portálja fölé. A nagynéni, jómódú özvegyasszony, helyben is talált volna megfelelő szakembereket, ám a maga módján igyekezett mindenben támogatni unokaöccsét, aki hat évvel korábban érkezett Amerikába. S ha már Gábor a barátjával együtt hirdetőtáblák készítésével és

hogy téged sosem
fognak szeretni,
nem vagy semmi,
nincs élet, amit
annak hittél, csak
csalókán fénylett.
Ott állsz majd elhagyva
az útszéli fáknak,
s talán egyszer fű leszél
és megínt raitad iárnak.

Ódor György
Hazám, hazám

Ilyen lettem, te olyan vagy,
hála ama teremtőnek,
vagy a darwini folyamnak,
kinek mi jár. Nem kell bővebb.
Utca, mintha füst szállana,
ködben úszik a parlament,
hálísten, fuldoklás hava
bennem és ki még erre lent
fárad, s jár sehová haza.
Kézben kenyér, negyed kiló
elég mára, kicsit laza
spangli mellé, felet szívok.
A járdán mindenféle nép
rohángál, érezni rajtuk
a feszültséget, a veszélyt.
Szomorú vagyok miattuk,
kezükben mobil és Red Bull
feleselget Fűvészkerttel,
bemagyarnak ezer lebujt
smacizva és szeretetben.
Nem beszélek. Hallgassátok.
Ezt köszönhetően többet
értek Duna-csobogásból,
s mit bekiabálnak közbe'.
Gesztikulál a fél város,
te is itt állsz plakáthelyül,
az én hazám reklámgyáros,
gyár helyére Pláza került
mindenhol, ahol csak élünk,
s különböző lelkek laknak.
Leülnek mellém. Egy részünk
ma kihál, belefáradva
e búval cseszett világba,
hazám, hazám, hát képzeld el,
a kenyered is kihánytam.
És pont terád, mily véletlen.

Király Gábor
A szenvedély

Nyelet konyak a vállgödörből,
beszívom részeg illatod,
kivárom míg a sárkánymintás

felszerelésével foglalkozott, természetesen vélte, hogy a megbízatást nekik adja.

Czipek Zsolt, ismerve barátját és üzlettársát, előre ódzkodott az úttól. Félelmét igazolva látta, amikor Gábor ellentmondást nem tűrően kijelölte az útvonalat.

– Egy szakaszon az Ohio folyó mellett fogunk menni – mondta rábökve a térképre.

– Bolond vagy? Hiszen ez hatalmas kerülő – tiltakozott Zsolti.

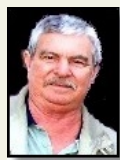
– Látszatra. A valóságban közel sem olyan nagy. Talán húsz mérfölddel hosszabb, és időben alig egy órával tart tovább az út. Nem hajt a tatár.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Bokros Márta
Jelenés

Tűzfényes fekete madár
egy véletlen elkapott mozdulatban
fölcúsúszik a nyár bársonyfüggönyén
az égre,
s a szárnyak tánca,
mint a fuvolaszó oly kecses,
s illatos, akár a rózsa kelyhe,
eltűnt
a pillanat
kristályperemének csapódva.

Ricza István
X-edik nagyon elkésett szonett

Megírtam én az x-edik szonettet,
nem is tudom, miért, hisz annyi sok van,
de lelkem, ott a jambikus sorokban,
akár a tűz, lobog, ha észrevetted.

Ne mondja senki rám: a munka rabja,
ezért gyötör csupán a félelem ma.
A számozás lehet talán dilemma
a rómaid cseréljem át arabra?

Kitart a visszarévedés a múltra,
e kor lovagjaként csak írok egyre,
a torkomon ma már a sör se megy le...

Minek ledőlni hát a kocsmapultra?
Ha bárki verseim fogadni képtelen,
motorra szállok és irány a végtelen.

Bodó Csiba Gizella
Kereslek Benneteket

Kereslek Benneteket,
Kik ott voltatok az ifjúság tablóján,
Emlékkönyvem fehér lapjain,
Találkoztunk a Szinva partján,

selyemruhádát felkapod,
s futunk a ferde lámpafényben
a harminckettes busz után;
konyakszagú szerelmet izzok,
és te boldogan nevensz reám.

Fanyalgó arcú bácsikákra,
szemérmes lelkű nénire,
konyak levéből szór a pára
emlékvirágot sebtibe',
és kint a zugló-széli házak
besüppedt ablakán a fény,
mint fészke minden kék madárnak
e részeg, boldog földtekén,
repít a földes, gödrös utca,
a fűcsomók, az éj felett,
s konyakszagúra csókolom
a szél-kavarta lelkedet.

Pethő N. Gábor
Csak te tudhatod

(Dascal Anettnek)

Igazán csak te tudhatod,
mikor szárnyalsz a magasba
mikor zuhansz alá a mélybe,
ezért megint csak te tudsz dönteni:
dölyfösen kihúzod magad,
szégyenedben térdre hullsz,
avagy a jövőbe tekintve
utadon tovább haladsz.

Verasztó Antal
Aki eltűnt a saját falujában

Nem akadt a faluban senki, aki Nagy Mihályt rossztevő embernek tartotta volna, mégis ő volt az, akit megfenyegettek. Közsájra jutott, hogy Nagy Mihály valami jelentéktelennek mondott ügyben ellentétbe került volna a földszomszédjával aki, a vita hevében azt tanácsolta neki: jobb lesz, ha fekhely után néz az alvégi temetőben... Nagy Mihály az eset után úgy volt, elmegy a bíróságra bepanaszolni, a történetet. Aztán mégis letett szándékáról, mert hallomása szerint, az ilyen méregből mondott szóbeszédre nemigen szerettek passzust keresgélni a törvények között.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Vasgyár felé zörgő villamoson.
Kereslek Benneteket,
Kik csomót kötöttetek velem
A jégpálya esti fénykórén,
Kereslek Benneteket,
Kik ott éltetek a kohók fűtötte
Völgy ölén!
Kereslek Benneteket,
Lehet, Szíria oszlopainál
Sem volt reménytelenebb.
Manapság itt is egyre sűrűbb
Nem is idegenebb, de színeesebb
A tömeg – kereslek Benneteket.
Én jöttem el, talán Ti is, talán
El is mentetek már,
Néhányatokkal találkoztam
Dőlt betű formában temető kövén,
Hol elrédvedve hajtottam fejet,
De Ti többiek, kik valahol vagytok,
Még kereslek Benneteket!

Köves József
Áprilisi alkony

A pajkos napocska pirosuló pofával
nyelvét ki-kiöltve küldi le sugarát,
majd kacagva ráül az égi csúszdára
s lassan, nagyon lassan elengedi magát;

sikongatva megy le, csöppet sem sietve,
közben lángkezével szívárványt karol,
izzó háta mögé kék égfüggönnyt húzva
elmerül, s hajnalig megbúvik valahol

Péter Erika
A múlt foglatában

Mint mikor kar bújlik
rég hordott kabátba,
s kezed nem talál
csak lyukas zsebeket,
vagy idegen házban
riaszt fel az éjjel,
s villanykapcsolóért
matat tenyered,
úgy kutatod múltad,
súlyos útításkád,
- egy poggyásznak
többen rángatjuk fülét -
kongó boltban járunk,
s visszhangos a kamránk
s látásunk tompítja
a kripta-sötét

Pethes Mária
Olyan emberi

Írásban könnyebb a szakítás, zörgő falevélen kiadja a tél útját a táj. Fölkapcsolja a Napot a Mindenható, a határ ködfátyol függönyén őzek árnyékportréja dereng. A téltemető tudja, minden tavasz életében megrendezik a virágok néptáncversenyét. Boldog, mert neki nem kell vázában haldokolni, és a szépség illatával áltatni a teret.

Testre feszülő, zöld trikós vadrózsabokrok integetnek. A tisztás olvasókönyvébe ibolyát rejt egy angyal. Legendás idők eszményei köré hálót szőnek a pókok, sárba süppedt tradíciók fölött szarvasok bögnék. Kikacagják az időt a gerlék, és folytonos szerelmezésre kényeskedő füzek ágaira ülnek.

Az erdőkatedrális ólomüveg ablakát betöri a szél. Garázda! kiált rá a fénypalástba öltözött hajnal és megszenteli a szerteröppenő színes szilánkokat. Újra érteni tanulják egymást az ébredő vadak. Fölkapcsolja a Napot az Atya, láthatóvá válnak a természet szentélyében a szeméthegek. Hirtelen minden olyan emberi lesz.

Szegő Judit
Éjszakai országúton

Történéseit magába zárja az est,
szétszórt hangjait összetereli,
és halk duruzsolássá olvasztja össze.

Üvöltő fényt pásztáz felém
a szembejövő autók reflektorából.
Összeforr a szagatatott választóvonal.
Résre zárt ablak szele megérinti hajamat,
s kisöpri a kósza gondolatokat fejemből.
Egy kattintás, s a rádióból felbömböl a zene.

Ekkor belém kapaszkodik egy szó:
"Szeretlek".

Próbálom lerázni.
Képek villannak fel,
az arcod, szád, mosolyod,
kezed érintése a testemen.

Maradj velem!
Mennyi meddő év!

Te mégis előbújsz minduntalan,
agyam legelrejtettebb zugaiból.

Lelassul a kocsisor. Fékezek.

Arcodat látom a visszapillantó tükörben,

Németh Tibor
Csak nézzél rám...

Én már a szemedből
olvasom a jövőm,
amiben lehet még
egy égi látomás,
s lelkembe sugallja
lépéseim sorát,
vagy bukdácsolásra
inti gondolatát.

Taigetoszra visz,
s fióka szárnyamat
Prométheusz lángján
ledobja a mélybe?
A szemed láthatja,
mert benne élek én,
a fekete éjben,
- de hatyúféhérben...

Lelkes Miklós
Állomás

Vonatra vártam, kint az állomáson.
A városon alkonyi búcsú-nap
sétált, izzított tornyokon keresztet ,
s felszállt-elszállt galambraj-pillanat.

Először jártam ott vagy életemben
már volt e város , s álom-égi nép?
Tűnődő szobrok kérték a sötétet,
a csillag csöndes este énekét.

Kutya sietett , s kutyául kiverten
egy ember ült , akár szobor-halott ,
s ma sem tudom , hogy kőmellében várta
vagy már nem is várta a vonatot.

Csak azt tudom, hogy én vonatra vártam,
felfűzni új állomások sorát ,
mint gyöngyöket kíváncsi szemű lányka ,
vonatra , amely visz majd fénybe át ,

új hajnalokba, tájra, boldogabba...
Igen, a nincsre vágytam, jól tudom,
vonatra, amely csillagokig eljut
lázalmú égen fénylő sín-úton.

Nincs ily vonat. S város, csak egy is, nincsen.
Csak Állomás van, piszkos, hallgatag,
s nem énekel itt csillagcsendű este ,
csalón fénylenek láz-sínek , utak ,

s az állomáson, kutyául kiverten ,
siratok Nincs-be elvillant hazát ,
s azt, hogy a szívünk mindhiába várta
piros béke virágos vonatát.

mely hirtelen vibráló fénnnyé halkul.
Maradj még!
Magába zárja történéseit az est,
mielőtt átadná az éjszakának.
Fénybe-olvadt képeket egyesít,
pontosan a retinára vetítve.
Utolsó villannak az álmos házszemek.

A gázra lépek.

Még most is szeretlek!

Sötét faszor fut versenyt velem.

Majd a hold követ.

Faszor... hold... faszor... hold...

Álmosodom.

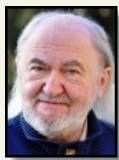
Csikorogva fékezek a célnál.

Kiszálllok.

"Szeretlek!"

Úgy kísér e szó, mint rám tapadt pókháló,
de többé nem hallod tőlem.

Tudom, az ajtó túloldalán ott vagy,
de az már egy másik te,
aki rég nem enyém!

Nógrádi Gábor
MARI KAKASA

Istenre hivatkoztok?
Szót se róla!
Halálomat neki köszönhetem!
Kinek van itt itélni több joga?

Hatalommal, s hódolattal betelve
élünk a földön,
járunk peckesen
Béres Marika hátsó udvarában.
Tesszük a dolgunk hittel, fegyelemmel,
csak azt várva, mi tegnap volt, ma van,
s mi holnapig elég.
A végzethez, s effajta cirkuszokhoz
nekünk semmi közünk.
Miképp történhet meg hát
az a botrány,
hogy Illés tiszteletes egy napon
nálunk ebédel, s tálba kerülök?
Kukurikú!
Hol volt akkor az Isten!

Debreczeny György
törött járda a lépte

„lúdtalpas vasutas lépteit törött járda őrzi”

Tiszai P. Imre

lúdtalpas vasutas őrzi
a törött járda lépteit
lúdtalpas léptek vasutasát
őrzi a törött járda
lúdtalpas törött vasutast
őríznek a járda léptei
lúdtalpas járda őreit

Tiszai P. Imre
Bakonyi dombok alatt

...m tavasz, de jeget törő szél
...manzik át Velence mellett a
nyári hajókat őrző kikötők
lelancolt csendjén, s hóvirágokat
simít a rügyeket nevelő fák tövében.

Még gallért igazít a nyakba a hideg
fuvallat, de már a nap nevet fenn
apró felhőket terelve észak felé,
hogy egyszer elhozza a virágillatokkal
fűszerezett tavaszt és rányújtsa
a hosszabbodó nappalokat az éjekre.

Még harangszók bolyonganak a
bakonyi dombok föld-dúrta
lankái között madárdal helyett,
még halk a szó, csak útravaló az
érintés, még visszaindul az idő
velem, s csak mosolyod kísér el
magányomba, s halk szavad zsong
lelkem mélyén - ahol elrejtettelek.

Kő-Szabó Imre
A hét csoda

Csabai Csaba éppen hazafelé ballagott a melóból. Hat éve, hogy megvált a Végvári Erőművek izmos csapatától, ugyanis a rendszerváltást követő években fel kellett ismernie, hogy a Művek életében a csúcson túl, csak a lejtő következik. Ez egy széntüzelésű erőmű volt, átálltak a gázra, jó páran feleslegessé váltak. Ő a feleslegessé válást, jó érzékkel megelőzte, meglepetésre, kilépett. Most éppen eszébe jutott a Művekben töltött évek sora, amikor a sarkon összefutott Nagy Józsiival. El sem akarta hinni, hogy ilyen véletlen létezik.

- Szevasz Csaba! Meg sem ismeresz? – ripakodott rá a volt TMK szerelő kolléga.

- Ne haragudj, de egy kicsit elbambultam. Ha hiszed, ha nem, éppen a régiekre gondoltam – mondta Csabai Csaba, és kezet ráztak.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Albert Lőrincz Márton
Kikapcsolom

Kapcsolattartásból
megbukom a fészbukon.
Telefonomat is lehalkítom.
Nyugatra költözik kelet,
írnák vagy mondanák.

Vibrál a világ,
bár kikapcsolom.

törött vasutas lépi
lúdtalpas lépteit őrzi
a törött járdán a vasutas
lúdtalpas vasutas töréseit
őrzi a lépő járda
lúdtalpas örök járdáit
lépi a törött vasutas

vasutas őrzi a törött járda
lúdtalpas lépteit
vasutas lépteit töri el
az őrzött lúdtalpas járda
lépteit lúdtalpas vasúti
járda őrzi és töri el
törött vasutas őrzi
a lúdtalpas járda lépteit
járda léptei őrzik
a törött lúdtalpas vasutast
őrzi a lúdtalp lépteit
a járdán a törött vasutas
őrzött lúdtalpas vasutas
lépteit a törött járda

Soós József
SZÉCHENYI DÖBLINGBEN
1860. április 8. Húsvét napja

Eljött a Halál
angyala. Ki töpreng majd,
hol van a Haza?

Fetykó Judit
Berti meg azok a dolgok...

25.

Még az iparvárosban laktak, mikor – már jóval a kisfiuk halála után – az egyik szomszédasszonynak a férje, aki a melegüzem közvetlen közelében dolgozott, ott, ahol a csillék átviszik a munkások feje felett az olvasztott vasat, egy munkabalesetben meghalt. A megbillent csilléből ráloccsant a folyékony vas. Azonnal megölte. A szomszédasszony most, a férje halála után, a halott férjről kérdezte a putnoki jósnőt – korábban is járt hozzá, csak akkoriban az épp fel-fellángoló, más férfiak miatti érzelmei, vágyai alakulása izgatta. Tartott tőle, hogy az ő Pistája ott a másvilágon már mindent tud, ami itt korábban történt.

Tovább a teljes szöveghez>>>

1939-2015

Lászlóffy Csaba
Újabb áfium ellen való orvosság

Bár nem kerültünk fegyvercső elé
hordozunk sebeket mi is -
bár ránk csak típusmúzeum maradt
s nem vették vérünk szigeti veszedelmek

Kádár Béla: Muzsika.

Nyakó Attila
Egy ingázó víziói

Verejtékes éjszakába
fojtott álmok nyúge mérgez,
nyelvem fémes, agyam kába,
bolond piktor szülte kép ez.

Ám a két láb ösztönre jár,
minden lépés magos grádics,
sapka alján szűkült szempár
jelzi, hogy van, mintsem lát is.
Nem gyérül a hajnal köde,
nyirkos-gomoly fátylát ontja,
szénaboglyán bódult böde
sárgán-sápadt szárnyát bontja.
Viskó frontján csonkolt vályog,
rongyszvetteren fehér szetter,
sajgón fel-felfeslő tályog
flörtöl így az enyészettel.

Csöndben lóg az eső lába
villámtalan sötét egén,
falból szakadt huzal-árva:
szikrázni sem képes szegény.
Süllyedt járda, kihalt porta,
mindenünnen nyomor köszön,
ám én mégis oly gyakorta
vidám őszi etűdökön
merengek el, ha itt járok,
környezetem csendben figyel,
avarral telt gázos árok
néz rám ázott szemével.

Eltűnik a város mocska,
vadborostyán rónaságon
cickányt úzó girhes macska
valóság vagy kóbor álom?
A bányató tovararadt,
s vele tűnt a régi hangár,
karmazsin-szín lombok alatt
skarlátvörös fény rohangál.

és nem vitt örületbe élnünk
Szulejmánnak s a közelebbi
megszállóknak az ostromgyűrűjében

s bár látszólag mi itt heában
hevertetjük magunkat
- emlékezetből s hallomásból
restaurálni kezdünk ezt-azt
várainkat s bátorságunkat.

Nagy, lobogó gombszemekkel
mesebeli, szép, édi kis
csigák zúgnak mellettem el,
meztelenek és étik is.

Integetek nékik némán,
gondolatom már hazahúz,
pár furcsa arc kérdően néz rám,
s épp ébresztget egy kalauz...

vendégkönyv

következő oldal >

.....

Kaskötő István

Új Isten

Megéltem én már sok jót,
 meg rosszat is,
 elmúltam jócskán nyolcvanéves,
 ilyenkor úgy szokás,
 hogy megbocsátást kérve
 a tékozló hívő megtérjen istenéhez.
 Sírva, jajongva mondja,
 sorolja bűneit,
 az egyházra hagyja vagyonát
 s papja álszent pofával
 lila tintával,
 kitölti a nyugtát.

Elhatároztam tehát,
 hogy ki ne maradjak,
 feláldozván ateista elveim,
 alkut próbáljak kötni,
 hogy ha majd jön a csónak...
 ha majd kérik a kulcsot,
 ha majd húzzák a harangot,
 ha majd jön az idő,
 hogy viselt dolgaimról
 az isten előtt számot adjak...

Aha! De melyiknek?

Annyi van, mint a nyű,
 a lista végtelen!
 Évezredekre visszanezve
 a számuk számtalan...
 Nap, szél, meg tűzben lakó
 kegyetlen istenek.
 Csak a görögöknél tucatszámra van,
 nem is számítva a félisteneket...
 mind a hét Sintó, Allah, a táncos Siva...
 az ördög tudja hány?
 Na... és a MINDENHATÓ?
 Hogy ki ne hagyjam,
 hiszen ma ő van nagy divatban!

Meg kell, hogy mondjam,

Ne vessen velem buta vicceken...
 álljon tótágast
 hűvös nyári záporban,
 csípje meg a szép lányok arcát,
 mondjon nekik szépeket és
 koldusnak adja fele vagyonát.

De mindenek előtt
 NE ITÉLJEN!
 Hümmöghet rosszállóan,
 annyit megtehet,
 de ne fenyítsen pokollal, kárhozattal,
 nem kell, hogy megbocsásson.
 Elég, ha annyit mond:
 „ilyen az élet öregem”,
 vagy hasonló marhaságot.

Legyen békességes
 mint én magam.
 Utálja a fegyvert, meg a háborút.
 Ne adja áldását a gyilkoláshoz
 legyen az bármi nemes cél.
 Ne hozzon rám pestist, özönvizet,
 ne öljön hívságból, mert nem imádják.
 Legyen egy kicsit szerény,
 és vallja be, hogy elkurta a teremtést
 (ha egyáltalán ő csinálta).

Az én istenem...
 ne legyen az EGY és MINDENHATÓ!
 Az egyszemélyes, totális hatóság
 sose vezet jóra,
 legyen az isten, vagy ember...

Ámen.

Ilyen lenne az én istenem...

*

Tudom, hogy másnak is tetszene,

nekem egyik sem tetszik.
Ezeknek valljam meg a bűneim?

*

Ma hajnalban, félálomban
tudatom, érzékeim teljes birtokában
elhatároztam,
hogymint elvetek minden létezőt,
elhasznált és használatban lévő,
tagadott, vagy elismert,
regisztrált és imádott istent!
Majd követve az évezredek szokását,
csinálok én magamnak,
egy testre szabott,
modern, demokratikus,
emberszabású humanista,
nekem tetsző, barátságos istent.

Mert...

Legyen az én istenem egészen más!

Az én istenem éljen egy tanyán.
Termeljen búzát, tengerit.
Legyen neki két szép legelésző lova,
az egyik deres, a másik fekete...
csak dísznek...
Traktorra húzza a barázdát.
Legyen kövérkés, mosolygó felesége,
jó szakács...
tejfölben csucsgó túrós csuszát kínáljon,
ha beugranék éppen arra járva.
Legyen a fia kalauz a bécsi gyorson
– megfeszítés kizárva –,
a lánya legyen manikűrös,
piros rózsát tűzzön, szép szőke hajába
és álmodjon gügyögő kisbabát.

Vagy, lakjon az én istenem
a külvárosban.
Egy rozsdás autóröncs telepen.
Legyen két kutyája, Néró, meg Brutus.
Tömjön vadkendert pipájába...
almaborral kínáljon, és meséljen
régmúlt időkről, mikor a világot járta,
mikor tengerész volt, meg hamiskártyás.

Ilyen legyen az én istenem.

Lehet szakálla, borzos, hosszú hajjal,
vagy kopaszra borotvált,
csupasz, mint egy tojás.
Borítsa vállát tóga, vagy suba,
farmert viseljen, vagy tunikát...
Nekem tök mindegy,
csak legyen humora.

én nem vagyok irigy,
megosztanám jószágát, borát,
humorát.
Ölelhetné más is, ha vigaszt keresne,
jó szót, biztatást.
De lenne egy feltételem.
A hívek, ha összejönnek mind
– legyen bármily népszerű – ,
nem lehet több, mint egy tucat.

Mert tudjuk jól a történelemből,
mi lesz, ha a jó hír terjed.
Mint a kovász, ha erjed,
nő a hívő sereg.
Előbb utóbb egy marketing zseni
nagy csindarattával bejelenti,
hogy neki a választott prófétának,
Mózes atyánk jeles utódjának
az én haverom,
a tanyán lakó,
farmernadrágos, gyalog járó isten...
személyesen tollba mondta,
hogy, „hogymint ityeg a fityeg”

És majd az új testamentum,
díszes bőrkötésben,
az új isten által, sk. dedikálva,
digitálisan prezentálva, áldva...
– ára csekély, harminc euro hatvan,
siessen kérem, míg a készlet tart –
kapható minden könyvesboltban.

S akkor én, a bohém,
istenet csináló vén tahó,
csalódva ismét egy ideában
eltűnök a balfenekén,
és maradok alázattal, mint
a maga csinálta istent is tagadó,
a megtéríthetetlen,
hitetlen, magának való,
bánatosan vidám,
optimista,
ateista...

Kaskötő Pista

Niagara Falls, 2016. március 12.

Zelk Zoltán

Józsefvárosi hajnal, 1933

ÉS KÉK ÉS KÉK

és egyre kékebb
és megpattan a cimbalom,
a küszöbről még visszaneztek,
nem dübörög már a falon,
nem hullámszik a tánc árnyéka,
egy eltaposott hegedű
gyermekhanganon fölnyüszít néha
és kék és kék és keserű.

KÉK CILINDERÉBŐL

a hajnal
fákat varázsol s házakat,
kis kurvák szomorú kalappal
szállnak az ablakok alatt.
Mert mindig is volt, aki szárnyal,
mert mindig lesznek angyalok,
akik ha törött, sáros szárnyal,
de soha, sohase gyalog.

EGY FÉLLÁBÚ KOLDUS

zihálva
áll a tejszínű hold alatt,
tört mankójával hadonászva
felkölti a galambokat.

De tudja már, hiába áll ott,
mankója hiába suhog,
partra vonják a teli hálót
a razziázó hekusok.

FÖLRÖPPEN A GALAMBOK

csokra,
fordul, cikázik, meglazul,
kibomlik és a párkányokra
lassu hullással visszahull.
A kialvó hold füstté lobban.
Kinyit a csarnok. Kosarak,
ládák közt fanyar forrás csobban

Fiatal munkáshoz

Szólok hozzád s mint kemény kőben a véső,
úgy botladoznak szavaim –
megérsz-e engem, ha oly egyszerű leszek,
mint vágyakozásod egy marék gyümölcs után.

Utcaszéli padon láttalak este,
az égre báméskodtál, könyv hevert térdeden –
s homlokod mögött, mint nehéz, sötét árnyak
még ott ólálkodott tíz robotos óra.

Ha gyolcs lenne szavam, mely megtörli az arcot,
melléd ülve s megfogva kezed,
beszéltem volna hozzád hajnalig
lejtőre szaladt esztendeimről s a lányról,
ki gyermektelen halt meg.

S most, egy fáradt délután,
a szegénység nyirkos falai közt ülve, üzenem neked:
ne higj annak, ki eltakarja arcát,
ki lopva sugdos setét szavakat –
csak nyílt szemekbe tekintsél, bátor légy és tiszta
s ne szégyellj játszadozni.
Szerelmedet se szégyellj, az őszinték élete acélból van,
melyről lemállanak a gonosz kívánságok.

Nincs vigasz itt

Petróleumszag s kávésbögre,
zsíros papír és tört kenyér –
s egy ember, aki ül a csendben
s nem vár és nem remél.

Az ajtón nem kopogtat senki,
a postás nem hoz levelet.
Se Nap, se Hold nem kocogtatja
az ablaküveget.

Nincs vigasz itt! Ha olykor ének

szivárog a friss gombaszag,

A RÁKÓCZI TÉRI

padokra
kiül a munkátlan sereg,
csak nézik a rozsdás halomba
gyűlő lehullott percekét.
A pad támlájára hajolva
csak ülnek, ülnek, ülnek ott,
csak ülnek, mint akik horogra
várják a tegnapi napot.

HAZÁM VOLT

ez a táj is nékem,
e süppedő síkatorok,
hajdanvolt hajnalok vizében
most is bokáig gázolok.
És ami kék volt, egyre kékebb.
És hegedű és cimbalom.
Ott imbolyog, bármerre lépek,
árnyékom a régi falon.

Kifosztott táj

Mint hályogos szem, meg se rezzen
harmadnapja az őszi ég,
esővert szél kúszik, mint kigyó,
a sárban s fölveti fejét
sziszegve a kegyetlen égre –
s búsan nézi egy csonka ág:
röpül a rozsdás vidék fölött
levele, mint az ifjuság.

Itt járok e kifosztott tájon
és gyanakodva ráammered
a fű, a lomb. És összesúgnak,
mintha kérdeznék: ismered?
Gyanu kíséri minden léptem,
már hátranézni sem merek:
tán káromolva rázzák a fák
gallyukat a hátam megett...

Csak a kóró áll egykedvűen,
a tüskés, réti proletár,
néki egyformán zsarnoka
minden évszak, az ősz, a nyár.
Csak áll a süppedő időben,
mint uccasarkon a vakok,
nincs kincse, mit elveszithetne
s verheti eső: nem vacog.

Kapaszkodva járok, már süllyed
hinárként lábaim alatt
a föld s hiába keresgélem,
mint régi, kedves arcokat
a dombok göndör nyáját s zöldjét
a fáknak – petyhüdt és öreg
körütem minden és zörög az
enyészet, mint a pergament.

Igy menekülök, letörölve
arcomról, számról a sarat,
vigasztalóan, hogy feledjek,

tör át a sötét falakon:
koldus dalol, nem is dal az, csak
robot és unalom.

Nem őrzi senki ezt a börtönt,
utcára, rétre futhat a rab –
de tudja már, hiába futna:
künn is csak rab marad.

Künn is csak rab marad, arcába
szigor suhint – s szűkül a táj,
mint itt bent ez az alvadt-szürke
földszinti félhomály.

Csikorgó foggal ül hát a csendben,
csüggedt düh ez: mély és konok –
oly mindegy már, ember beszél, vagy
egy szekrény nyikorog...

Életrajz

Alvó öreg

Mint őszi kertben játszik szakállában a napfény
s arannyal rámázza ajakán a mosolyt –
tisza tó e mosoly: bajszának lombjai
hajladoznak, megfürödnek benne – s a sóhajtás,
mely odvas fogak közt kél útra,
gyöngye csónakként libben odébb.

Alig néhány perce, hogy ledőlt a diványra
s már mily messze van tőlünk! Micsoda
tájakon barangolhat ő most! tán mezítláb
futkos gyermekpajtásokkal, sipkával úzve
lepkét, madarat – vagy patakban lubickol
s lányokkal évődik, csapkodva a vizet.

Hallga csak, álmában füttyörész az öreg,
míg lecsüngő kezében véknyan füstölög
a kialvó pipa.

Éjszaka riadtam

Éjszaka riadtam egy meleg érintésre,
mely halódva pihegett fáradt homlokomon, –
tán egy messzi barát szánt meg jószavával,
tán egy régi emlék volt, mely így búcsúzott tőlem.

S lámpám is égett – ki gyújthatta meg?
fényében fa nőtt fel: kövér lombú ákác –
fölvért álmaim rajzottak az ágak közt
s egy elfeledett ének keringett fölöttem.

Dohos szobában, de különös ébredés!
arcok közeledtek pislogó szememhez:
megismertem őket, szóltam is hozzájuk,
örömet kurjantott tápázkodó kedvem –

de hogy jött a hajnal, szertefoszlott minden,
s csak a pohár tejet s a karéj kenyeret láttam,
mit érintetlenül hagytam asztalomon este:

rámszáll a bársonyalkonyat.
A hegyek mögül füstölögve
kúszik már, terjeng a homály
s megtelik csordultig a vidék,
mint vízzel a pohár.

Villamoson

Dülöng az üvegejszakában
a sárga villamoskocsi,
verik, horzsolják az útszéli
fákat szélszárnyai.

Heten gubbasztunk benn, heten,
a kalauz a perronon
már vacsoráról álmodik
s mereng egy csillagon.

S itt vélem szemben sárga bajszát
rágdossa egy fakult öreg,
a lábán, látom, nincs harisnya
s cipőjében zsineg.
Honnan volt pénze villamosra,
van-e lakása, hova megy?
Tünődik tán: egy vekni ára
volt a villamosjegy...

Mi gyötörhette így el arcát
e lánynak, ki mellettem ül
az ócska, sárga, kis kalapban?
Ó, mindig egyedül
búsong haza a villamosban?
Ölelte-e már valaki?
A lyukas kesztyűből kibujnak
remegő ujjai.

S egy asszony. Balkezében cekker,
a jobbján alvó kisfia,
mint Hold vigyáz a gyermek álmán
ezüstös mosolya.
Dús álmából, ha fölriadna
s anyjára nézne a gyerek:
csillagos égboltnak látná a
homlokot s két szemet.

Dülöng, dülöng a koraéjben
a sárga villamoskocsi,
vágyón utána néznek a
házak ablakai.
Kutyák ugatnak s ráfelelnek
vonitva a vaskerekek,
mint örök futásra kárhozott,
panaszkodó ebek.

Végállomás. Itt lakom én, hol
földszag és füst keveredik
s mezők harapdálják csipkésre
a város széleit.
Megyek. Nyomomban vastag por
száll
s a csorba, bús vidék felett
szegények rozsdás sóhajait
csörgetik a szelek.

szegénységem néma tanuit.

Kádár Béla: Fiatal Nő.

Verset, csak verset

Verset, csak verset, enmagad
ellen nógasson, mint harag,
a vers lehet csak fegyvered
s kivel megvívsz, az ellened,
hogy jó lehess s gonosz-konok,
merengés s ordító torok,
hogy börtönödben is szabad
s barátaid közt is magad!

Szólj hát, mondd azt, hogy: falevél...
lebeg a szó, felkapja szél.
S azt is te mondtad, a szelet,
amely szavaddal ellebeg –
Nézd hát tájjá vált versedet:
a gyermekbokrot, felleget,
folyót s a felcsapó halat...
tudod te, mind egy-egy szavad.

József Attila halálára

1

Ablakban állsz, nézed a sötétet,
a tájat, mely fölfalja önmagát,
szörnyű torkában tűnnek már a házak,
fogai közt megroppannak a fák.

Övé e táj, ez volt rút birodalma.
S most pusztul ím: nem is táj volt, de láz,
kigyulladt esze hímezte a földre
s hogy ő elment, hát tűnik a varázs!

2

S a nyomor is! A végső-végső éj ez!

Ha nem tudnálak

1

Mily tartalmatlan lenne szenvedésem,
milyen együgyű volna bánatom,
ha nem tudnálak, ha csupán dúlt énem
fáját zúgatná most a fájdalom.

De annyira beitta éned énem,
hogy téged nyög minden sejtem, tagom,
teérted szűköl minden rettegésem:
így szenvedek már, ilyen gazdagon.

Az értelem gazdag és szép egébe
te magasztosítsz, emelsz engemet,
hol átragyogja lényed drága fénye

minden kínomat, szenvedésemet:
miként korsó, ha merül kút vizébe,
immár színültig megteltem veled!

2

Mint gyermek anyja szoknyáját remegve,
oly görcsös ujjakkal fogóztam én
hazám földjébe s ím, most számkivetve
csak zokoghatnék mostoha kezén.

Csak zokoghatnék, hogyha nem tudnálak
téged, ki értem nyúlsz s visszaölelsz
az édes honba s rögnék, dombnak, fának
kérdézetlen is engemet felelsz.

Szerelmem így lett honvágy s úgy dicsérlek,
arcod fényét, szép melled, gyöngye térded
s neved: Irén, mintha azt mondanám:

Erdély! Dunántúl! Lankák! Halmok! Bércek!
mind, mind kimondom, hogyha mondlak Téged –
ki társ valál, így lettél im, hazám.

1942 nyarán, Ukrajnában

Naptár

Négy év. Annyi. Így számolok.
Naptárt így írok én.
Négy esztendeje, hogy kaput
tört hozzám a remény,
hogy ajtónkban megállt Igor
– vállán jó fegyverünk –
s világgá tágult, nőtt vakond-
színű búvóhelyünk!

Négy év. Így írom, számolom.
S mi most következik,
nem ezer és ennyi s ennyi,
hanem az ötödik! –
Milyen fiatal a világ!
s mily jó is, hogy tanu
lehettem, mikor szólani,
mikor járnai tanult!

Elpusztulunk, s majd károgva repül
gondjaink nagy, sötét varjuccsapatja
és boldog tájak tornyain leül.

S mit ő dalolt, rekedt-károgva mondják
majd szüntelen, az idők végeig
az aljas kort, az álmodott vidéket,
a városszélek bús szegényeit.

3

Be jó lesz így! Be nehéz volt az álom!
Mind megtanuljuk, hogy a semmi könnyebb –
de morzsoljátok, mégis morzsoljátok
fogak, a száj szélén bebújó könnyet:

Mert sírnivaló, hogy még a nyomort is,
e kígyó nyelvét, e hétágu lángot
csak álmodjuk s nem hagyhatunk itt semmit,
ha elpusztítjuk bennünk a világot.

4

Hajnallik újból? Nap bukik az égre?
Nézz szembe véle daccal s el ne hidd
e hajnalt! s öld meg emlékezetedben
ezernyi tündöklő testvéreit!

Ne hagyd, hogy fénnel hízelegje arcod –
s feleld szivednek, ha vigaszt keres,
feleld: Mint űzött farkasok veszünk el...
s így jó ez, mert élni nem érdemes!

Sikolt a lélek

Sikolt a lélek, de a száj,
a száj hebeg, dadog –
fulladt szavakkal torkomon
néma én így vagyok!

Hiába tanullak, világ,
hát mégsem értelek,
hogyan formálja nyelvem és
fogam való neved?

Hogy visszfényed bár lelkeken,
mint víz színén a hold,
hogyan lelkeim tükrén itt remegsz,
s én nem tudom a szót?

Mi hát e szó? Segítsetek
ti régi cinkosok:
jöjj, régi táj, erdők, tavak,
hegyek, ti sűgátok!

Mi hát e szó? Talán csak az,
mit annyi ezereken
mondtak már: Ország? Nép? Haza?
Szabadság? Szerelem?

Mit annyi száj sikolta már,
s lett dal, történelem –
hogyan mondjam én, sikoltsam én,
miként még senkisémet?

Hogy versembe jegyezhetem
első lépéseit,
évszázakat, évezreket
szülő esztendeit!
Négy év. Annyi. Így számolok,
naptárt így írok én –
suhogó egeket lapoz,
ír fölöttem a fény!

Népszava, 1949. január 1.

Három párbeszéd

1

Kérdi nagy gúnyjal: Miféle morál?
ilyen? olyan? melyik oldalra áll? –
Hát felelek: Az az egy! a morál!
mely semmi hitvánnyal nem cimborál!

2

A régít akarod? – csattan a vád – a régít?
azt sóhajtod talán? könnyeid azt idézik? –
Mit is feleljek nékik...
mert azt sóhajtom én, azt sírom, azt a régít,
azt a hitet – tüzet, mikor fölért az égig
a remény homloka!

Ezt felelem, ha kérdik.

Mást már nem mondhatok, ha értik, ha nem értik.

3

Ki vagy te árnyék? nemcsak holdfényben, napsütésben,
de borus ég alatt sem hagysz el –

Vagyok a Szégyen.

Úzz el, ha tudsz.... –

Kövess csak! lássák, miként is élek!

tapadj leheletemhez, légy álmonon is bélyeg,
míg egyszer föllobog (ha csak addig is élek!),
mert tudom, föllobog ajkamon az az ének,
amelyben bűneim szelíd hamuvá égnék....

Mint láng úzi az ordast, e láng úzzön csak téged!

Magyar Nemzet, 1956. augusztus 19.

Miként kiseded gyermek, aki
először mond „anyát” –
hogymondd te is: „Ez gyermekem!”
s öledbe végy, világ!

Szabadság, 1946. augusztus 11.

Irén! Irén!

Én mindig ott vagyok veled,
melletted fekszem, ébredek,
ha fölkel, én is fölkelek –
látod? ágyadnál térdelek...
hát nyújtsd kezed, no, nyújtsd kezed,
valóság ez, nem képzelet,
ha múlnak is a reggelek
és nem én hozom a tejet,
azért akkor is csak veled,
mindig veled, mindig veled,
mert másképpen már nem lehet!

Asszony vagy, ki csodát tehet,
ó, szűlj hát újra engemet!
és el ne múlj, hogy én legyek,
(léted ringatja lételemet)
mert ha kihúnyna szép szemed,
holtta vakítnál engemet
s mint zuhogó föld, betemet
akkor a cella –

mert veled,
mert csak veled, mert csak veled,
mert másképpen már nem lehet!

1957. május 18.

Nem megyek már

Ezerkilencszázötvenhétben
egy januári éjszakán
kiléptem a havas utcára –
és többé nem mentem haza.

Karom lefejtették nyakadról,
hogy odakinn autóba ülve
– akárha én is utas lennék –
többé ne menjek már haza.

Így. Ennyi volt. De megpróbálom
folytatni még. A mondhatatlant
vágom szavakba gyömöszölni:
azt, hogy nem megyek már haza.

Azt, hogy börtönkapun kilépve,
baráti asztaltól fölkelve,
vonatra, villamosra szállva,
sohasem indulok haza.

1960. (?)

[Születésnapomon]

Fecskehasú dalok

Kidől a pohár, lángra kap
az abrosz, énekeljete!
árad az éj már, háztetők,
fák, tornyok fölött kavarog,
világító szemű halak
bámulnak be az ablakon.
Ha künn az ívlámpák raját
nem oltja ki az áradat,
kedvünk fényét mért oltaná,
búvárharang ez a szoba,
búvárharang és májusi
égbolt december éjjelén –
fecskehasú cigánydalok
villognak a mennyezeten!
Hatvan év... Ezért jöttetek?
ezért a pohár és a dal?

Hatvan. És aztán? húsz vagy egy:
halálig őrzi már szemem
a halhatatlan ifjúság
domborműveit, képeit.
Hát köszönöm! s ne féltsetek,
én mindenütt felüthetem,
mint sátrát a kiránduló,
gyönyörű műhelyem!
jövendő évek partjain,
csillámló, hű emlékeken,
ha küszöbön, ha egy padon,
s ha kell, a térdemen.

Népszabadság, 1966. december 25.

Nem száll fölém se nap, se hold, se felhő,
Göncöl nem hajtja aranysekerét.
Kilenc hónap... már három évszak szárnya
zúgott azóta el és nemsokára
rászáll a fákra a halál, a tél...

Dehogy halál! Erdő, liget, kert álma,
melyből fölkel a táj s havát lerázva
megifjухodva él!

Így vágyom én föltámadni a versben –
igaz szavak forró lehelletét
sugározzad napnál égőbb keservem,
oszlasd el már éltem havát, jegét.
Én éltem fájának ötvenegy ága,
rázd le magadról végre a havat!

1957. december 18.

Sirály

Vak szemgödör. Halott sirály.
Kiholt a tenger, medre már
vak szemgödör. Halott sirály
lelke vijjogva visszazáll.
Megyek az utcán sehova.
Megyek se ide, se oda.
De jön talán a villamos,
mely téged végre visszahoz.
Hát állok itt, hát várlak itt.
Nyitja, becsukja szárnyait
a tél, a nyár. Borul. Ragyog.

Tovább a teljes szöveghez>>>